משלא תגעו בשלחן יכל הכלים שהיו

במקדש יש להם שניים ושלישים שאם נטמאו

הראשונים יביאו שניים תחתיהן יכל הכלים

שהיו במקדש מעונין מבילה חוץ ממזבח

הזהב ומזבח הנחשת מפני שהן כקרקע דברי ר"א וחכ"א ימפני שהן מצופין: גמ' תנא

הזהרו שמא תגעו בשולחן ובמנורה ותנא

דידן מ"ם לא תני מנורה שלחן כתיב ביה

תמיד מנורה לא כתיב בה תמיד ואידך כיון

דכתיב יואת המנורה נכח השלחן כמאן

דכתיב בה תמיד דמי ואידך ההוא לקבוע

לה מקום הוא דאתא ותיפוק לי דכלי עץ

הָעשוי לנחת הוא יוכל כלי עץ העשוי לנחת הָעשוי לנחת הוא

לא מטמא מאי טעמא ירומיא דשק בעינז

מה שק מיטלטל מלא וריקם אף כל מיטלטל

מלא וריקם האי גמי מיטלטל מלא וריקם

הוא כדר ל ידאמר ר"ל מאי דכתיב יעל

השלחז המהור מכלל שהוא ממא ואמאי

כלי עץ העשוי לנחת הוא ואינו מקבל מומאה

אלא מלמד שמגביהין אותו ומראין בו לעולי

רגלים לחם הפנים ואומרים להם ראו חיבתכם

לפני המקום סילוקו כסידורו דא"ר יהושע

בן לוי גם גדול געשה בלחם הפנים כסידורו

כך סילוקו שנאמר נלשום לחם חום ביום

הלקחו, ותיפוק לי משום ציפוי דהתנן

יהשלחן והדולפקי שנפחתו או שחיפן סיהשלחן

בשייש ושייר בהם מקום הנחת כוסות ממא

ר' יהודה אומר מקום הנחת החתיכות וכי

תימא שאני עצי שמים דחשיבי ולא במלי הניחא לר"ל דאמר לא שנו אלא בכלי

אכסלגים, הבאין, ממדינת הים אבל בכלי

מסמים לא בטלי שפיר אלא לרבי יוחנן

דאמר יאפילו בכלי מסמים נמי במלי

מאי איכא למימר וכי תימא כאן בציפוי

עומד כאן בציפוי שאינו עומד הא בעא

מיניה ר"ל מרבי יוחנן בציפוי עומד או בציפוי

שאינו עומד בחופה את לבזבזיו או בשאינו

חופה את לבזבזיו וא"ל "לא שנא בציפוי

עומד ולא שנא בציפוי שאינו עומד לא

שנא בחופה את לבזבזיו ולא שנא בשאינו

דרחמנא

שלא תגעו בשלחן. בכהנים עמי הארץ ההולכין להיכל להשתחות

למזגח וכן פירש רש"י: מנורה לא בתיב בה תמיד. פי"

רש"י דתמיד דכתיב בה לא דמי לתמיד דשלחן דהאי תמיד מלילה

ללילה הוי כמו עולם חמיד האמור

קאמר דאילו ישראל לא היו ראוין לילך אף בין אולם

טעונין טבילה. מפני טומאת הרגל: חוץ ממובח הוהב ומובה

הנחשת מפני שהן כקרקע. שהכתוב קראו מובח אדמה. ושלחן הא

אמרן דלא נגעו בו: מפני שהן מלופין. בגמרא מפרש: גבו' מנורה

לא כסיב בה סמיד. כלומר תמידין האמורין במנורה ח לא תמיד

יומס ולילה קאמר אלא תמיד מלילה

ללילה כתמיד האמור בעולת תמידי

ובחביתי כ"גים אבל ביום לא היה

דולק דמערב עד בוקר כתיב (שמות

מ) תן לה מדת השמן שיש בה כדי

לידלק מערב עד בוקרש לפיכך כל

היום אתה יכול לסלקה ולהטבילה אבל

תמיד האמור בשלחןי) תמיד יום ולילה

הוא דמשבת לשבת הוא ערוך עליו:

נוכח השלחן. כל זמן שהשלחן שם

תהא מנורה נוכחו: ותיפוק לי.

דאי נמי נגעו בשלחן לא מיטמאו

ליה דהא כלי עץ העשוי לנחת במקום

אחד הוא: דומיא דשק בעינן.

לענין טומאה הוקשו כלי עץ לשק

דכתיב כל אשר יפול עליו מהם

במותם יטמא מכל כלי עץ או בגד

או עור או שק (ויקרא יא): מה

שק מיטלטל מלא וריקס. יצא העשוי

לנחת דאינו מיטלטל מלא וריקן יצא

כלי עץ המחזיק מ' סאה בלח שהן

כוריים ביבש אע"פ שמיטלטל ריקן

אינו מיטלטל מלא? שאם יטלטלנו

מלא ישבר: השלחן הטהור.

שאמרתי שיהא טהור מכלל שהוא

ראוי לטומאה והלא כלי עך העשוי

לנחת הוא: סילוקו כסידורו. שסילוקו

לשבת הבאה חם כיום סידורו: חם

ביום הלקחו. שיהא חם ביום הלקחו

מעל השלחן: וחיפוק לי. דמקבל

טומאה ואפילו הוא עשוי לנחת: משום

ליפויו. שהוא מתכת דכלי מתכת

לא איתקש לשק: דהתנן. דבתר ליפוי

אזלינן : הדולפקי. כסא המתקפל ומכוסה

עור: שחיפהו נשייש. לשוב הוי ככלי אבנים שאין מקבלין טומאה:

ושייר בהן. מן הפחיתה או מן החיפוי

כדי הנחת כוסות: טמא. שעדיין

ראוי למלאכתו ראשונה: רבי יהודה

אומר. לריך אף הנחת חתיכות לחם ובשר ואי לא לאו שלחן

הוא אלמא ניפויו מבטלו אפילו

להקל וכל שכן להחמיר: לא שנו.

הך דקתני ליפויו מבטלו אלא בעלי

אכסלגים שאינו חשוב כ"כ: **ליפוי**

שאינו עומד. שאינו מחוזק במסמרים

יפה ותאמר דההוא דמקדש לאו עומד

הוא: לבובוין. שפה לשלחן סביב:

בש א מיי׳ פי״א מהלי מטמאי משכב ומושב הלכה יא:

ם ב מיי׳ פ״ז מהלכות כלי מקדש הל' יט: המקדש הל' יט: בא ג ד מיי׳ פי״א מהל׳ מטמאי משכב ומושב הלכה יא:

םב ה מיי׳ פ"ג מהלי כלים הלכה א [ופ"ו מהלכות טומאת מת הלכה

ב]: סג וזח מייי שם פ״ו הלכה טו:

רבינו חננאל

היו מעבירין על טהרת העזרה מטבילין הכלים עליו ומראין אותו לעול[,] לא שנו שלחז לר' יוחנן דאמר כל כלי עץ בטל בציפויין ל"ש כלי אכסלגס ול"ש כלי ראינו מיטלטל מלא וריקם ואינו מיסכסל מלא וויקם הרי הוא ככלי מתכות ומקבל טומאה. ופרקי׳ שאני שלחן של מקדש

דהא אע"ג דמצופה זר

א) וכ"ה בערוך ערך אכסלגס ע"ש.

ששמשו בהן במקדש. ואומר להן הזהרו שמא שאם יגעו בשלחז מטמא שאם יגעו בשירון מטמא ומקשינן וכי שולחן בר קיבולי טומאה הוא והא כלי עץ העשוי לנחת הוא וכל כלי עץ העשוי לנחת לא מקבל טומאה דבעינן כלי עץ דומיא דשק כלי עץ דומיא דשק דמיטלטל מלא וריקם אף כלי עץ מיטלטל מלא וריקם ופרקינן מיטלטל ואפי׳ מלא דהא מגביהיז היו הכהנים רגלים. ומקשינן ולולי שמיטלטל מלא וריקם שלחן של מקדש לא עולמים שלא היתה מטולטלת ושמעינן הוה מטמא. תיפוק לי משום ציפוי דכיון דהוא מקרא שהיו מגביהין אותה ולא מצופה זהב הוה ליה ככלי נראה כיון שהיתה מטולטלת כבר מתכות ומקבל טומאה דהא נפק ליה מתורת אף משבאו לבית עולמים נמי לא נפקא מידי קבלת טומאה ראשונה . כלי עץ דתנן בכלים פרק אלא י"ל דלא מהני טלטולה כיון . כ״ב השלחן והדולפקי כו'. ואסיקנא טעמא דשייר מקום הנחת כוסות שאינו מחופה טהור שבא שאינו מוחפה טחוד שבא החיפוי בשייש שאינו מקבל טומאה כדקי״ל כלי גללין כלי אבנים כלי וביטל העץ ויבא צפוי הזהב ויבטל העץ ויקבל טומאה ככלי מתכות דהא אפי׳ פשוטין מקבלין. וכי תימא שאני עצי שטים דכיון דחשיבי לא בטלי בציפויין. הניחא לר״ל יאכו לא שנו שלון שחיפהו בטיל עצו אלא בכלי אכסלגוס דזילי. אבל בכלי ומסמיםז פי אבי בכיי (מסמים) לעצי (אבנים) (מסמים) ל) דיקירי לא בטיל אלא מסמים ל"ש ציפוי עומד ול"ש אינו חופה הכל רליש אינו ווופה ווכל בטל בצפויו. האי שלחן כיון דמצופה הוא אע"ג

בתמיד ובחביתי כ"ג אבל ביום לא היה דולק דמערב ועד בקר כתיב תן לה מדתה מערב עד בקר הלכך כל היום יכול לסלקה אבל תמיד האמור בשלחן כל היום וכל הלילה דהלחם נסדר עליו משבת לשבת והקשה הר"ר אלחנן דהא במסכת תמיד (דף ל:) משמע דנר מערבי דולק כל היום שממנה היה מדליק ובה היה מסיים ומסתמא מתמיד נפקא ועוד קשה להר"ר אלחנן עלה דההיא דהא כתיב מערב עד בקר ושיערו חכמים מדתה לחלי לוג 6 וי"ל (ה) דמ"מ לא היה בה טפי מבשאר נרות ומ"מ ממילא מחמת הנס דולק כל היום ובשעה שלא היה הנס היו דולקין אותה בבקר כדי להדליק ממנה האחרות: בלי עץ העשוי לנחת. הקשההר״ר אלחנן כל שנים שהיו ישראל במדבר היו מטלטלים אותה ואם כן אין עשוי לנחת ואם כן אמאי לריך ראייה מקרא השלחן הטהור מכלל דאיכא טמא ותירך דלא אילטריך קרא רק לנוב וגבעון ושילה ובית

דלא היתה מטולטלת לבדה כי אם בהדי שאר כלים: םילוקו כסידורו. לענין שהיה רך ומה שאמר הפסוק חום ביום הלקחו לאו דוקא אלא דחם לא היה דאיכא מ"ד במנחות (דף נה:) שהיא נאפת מערב שבת ואי אפשר שישמור החום עד השבת אם לא שנאמר לדבריו נשאר בתנור לשמור

חומו עד השבת בבקר: בבלי אבסלגים. יתכן לפרש שהיח שם עיר וחשובים כלים

עץ היו והתם בזבחים פרק דם חטאת (דף נד.) משמע שהיו של עור כדפי׳ רש״י גבי העור טעון כבוס במקו׳

הבאים משם וקשה דהכא משמע של

חופה את לבזבזיו אלא שאני שלחן קדוש: [וע׳ תוס׳ מנחות לז. ד״ה כלין:

באן בצפוי עומד. ושל מקדש לא היה עומד דשלש שולחנות היו במקדש כמין שלשה ארונות שעשה בללאל והלפוי נוח להסירו וי״מ בלפוי עומד לפוי דשיים כגון שלחן ודולבקי דשיים עב וחזק וגם בלא עץ נמי עומד מאליו לכך לא חשיב העץ אבל שלחן של משה הזהב היה דק וקלוש ובלא עץ לא מלי קאי לפיכך העץ עיקר והלפוי בטל לגביה:

שאני שלחן דרחמנא קרייה עץ. יש להקשות מזכח נמי איקרי ען דכתיב המזכח ען שלש אמות ותנן ליה במתני׳ דפליגי ביה משום דלא בטיל הלפוי אגב העץ אלא העץ בטל ועוד אמר בסמוך ואיבעית אימא רבנן לר"א קאמרי מאי דעתך משום דמלופין מיבטל בטל לפוי לגבייהו אלמא טעמא משום דהלפוי בטל לגבי העץ ואילו גבי שלחן ודולבקי היכא דלא שייר כלום בטל העץ אגב הלפוי ומיהו הך קרא דמובח של עץ מחרגם יהונתן פתורא דסמוך למובח דדהבא אבל מובח לא מיקרי של עץ וגם שלחן לא מלינו דאיקרי עץ כי אם השלחן דסמוך למוצח מדאפקי׳ בלשון מוצח אבל שמא שלחן ודולבקי עץ לא איקרי לפיכך לא בטיל הלפוי לגבייהו אי לא שייר כלום והר״ר אלחגן מי׳ דלא קשה מידי כדחגן במחני׳ כל הכלים שהיו במקדש טעונים טבילה חוץ ממובח הוהב והנחשת מזבח הנחשת דכתיב מזבח אבנים תעשה לי מזבח הזהב דכתיב המנורה והמזבחות ואיתקוש להדדי לפיכך נבטל לפוי גבי מזבח

הנחשת הלכך לא מקבלי טומאה אך לריך עיון האי קרא דמובח שלש אמות במאי מיחוקם אי מובח הוהב אמחים ותו לא:

א) [יומא כא: מגילה כו: מנחות לו:], ב) [שבת פג: וש"נו. ג) ומנחות כט. לו: יומה כה.. ד) מנחות לו:. ה) כלים פכ"ב מ"א ןמנחות לו :ז, ו) ושמות כז ויקרא כד], כט], **ה**) וויקראו במדבר דן, ט) ומנחות פט.ז. י) ושמות כה ויקרא כד במדבר ד], לה (ספרא שמיני פרשה ו], ל) [ספרא שמיני פרשה ו], () [מנחות פע.],

תורה אור השלם ו. וְשַּׁמִתַּ אֵת הַשִּׁלְחַן לפרכת הַּמְּנְרָה נַבָּח הָשֶּלְחָן עַל צֶלֵע הַמִּשְׁבָּן תִּימְנָה וְהַשָּׁלְחָן תִּתֵּן עַל צֶלְע צְפוֹן: שמות כו לה 2. וְשַׂמְהָ אוֹתָם שְׁתַּיִם מערכות שש המערכת ָגל הַשָּׁלְחָן הַטָּהר יְיָּנְי 3. וַיִּתֶּן לוֹ הַבּהֵן לֶדֶשׁ בִּי לֹא הָיָה שָׁם לֶחֶם בִּי אִם לֶחֶם הַפָּנִים הַמּוּסְרִים לֶחֶם הַפָּנִים הַמּוּסְרִים ֶּיֶהֶ הַיְּבֶּי בְּיֶהְ לְשְׁוּם לֶחֶם חֹם בְּיוֹם הִלְּקְחוֹ: שמואל א כא ז

הגהות הב"ח (h) תום' ד"ה מנורה וכו' וען לומר דגר מערבי לא היה נה שמן טפי:

מוסף רש"י מה שק מיטלטל מלא

וריקם. דיש לו כית קיכול (בכורות לח.). שמגביהין אותר. ומראין אומו לחוץ (יומא כא:) הלכך מיטלטל מלא וריקן הוא (מנחות כט.). ותיפוק לי. דאפילו אין מגביהין אותו מקבל טומאה, משום ציפוי. דהוי מתכת וכלי מתכת לא איתקש לשק אפילו עשוי לנחת מקבל טומאה (מנחור פלדשטו"ר של עור ואוכליו אבנים לא מקבל טומאה שם). עצי שטים. דעלחן, רחשיבי ולא בטלי. ולח מהבלי טומאה אגב ציפוי אי לאו דמגביהין אומו (מנחות צו.). לא שנו. דגבי חיפן נשייש דאזלינן בתר ניפוי, אלא בכלי אכסלגים. דלא חשיב כתסתס (שם). באז בציפוי עומד. הא דאוליטן בתר ליפוי בליפוי עומד, קבוע במסמרות, ושלחן של תקדש לחו עומד הוח (שם צו:). הא בעי מניה ר"ל מר' יוחגן וכו'. הא דשלחן ודולגקי דאולינן בתר ליפוי, בליפו עומד או אפילו בליפוי שאינו עומד וחח). לבזבזיו, שפה סביב לשלחן והיא מסגרת